

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 753/2017
05.09.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милана Јовановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Јовановића, адвоката Мирослава Ристића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању 2К 54/16 од 03.10.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1339/16 од 10.02.2017. године, у седници већа одржаној 05.09.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Јовановића, адвоката Мирослава Ристића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању 2К 54/16 од 03.10.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1339/16 од 10.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању 2К 54/16 од 03.10.2016. године, окривљени Милан Јовановић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка исплати Вишем јавном тужилаштву у Врању износ од 66.408,00 динара, а Вишем суду у Врању износ од 15.100,00 динара, као и судски паушал у износу од 20.000,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде под претњом принудног извршења. Од окривљеног је одузета опојна дрога марихуана у нето тежини од 414 грама и 0,22 грама, за коју је одређено да ће по правноснажности пресуде бити уништена.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1339/16 од 10.02.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Милана Јовановића, а пресуда Вишег суда у Врању 2К 54/16 од 03.10.2016. године је потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 1339/16 од 10.02.2017. године, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Милана Јовановића, адвокат Мирослав Ристић, са предлогом да Врховни касациони суд уважи поднети захтев, укине пресуду

Апелационог суда у Нишу Кж1 1339/16 од 10.02.2017. године и предмет врати том суду на поновно одлучивање. Међутим, из образложења захтева, очигледно произилази да је исти поднет и против пресуде Вишег суда у Врању 2К 54/16 од 03.10.2016. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је изрека побијане пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 1339/16 од 10.02.2017. године неразумљива, а којим наводима по оцени овог суда бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред тога, у захтеву се истиче и да је изрека побијане другостепене пресуде противречна сама себи, као и разлозима пресуде, затим да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а они који су дати да су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, те да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и самих тих исправа, којим наводима по оцени овог суда бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и на то да су нижестепени судови побијане пресуде донели на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, селективне оцене доказа и издвајањем из контекста делова одбране окривљеног као и цитирањем само дела доказа, при чему бранилац износи сопствену анализу и оцену одбране окривљеног као и налаза и мишљења судског вештака, изводећи при том другачији правни закључак од оног који су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, а наиме да је окривљени опојну дрогу марихуану која је код њега пронађена и одузета, набавио искључиво за сопствене потребе.

Изнетим наводима по оцени овог суда бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама и на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања, изводи закључак у погледу правне квалификације.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходно њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреду закона из члана

438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.